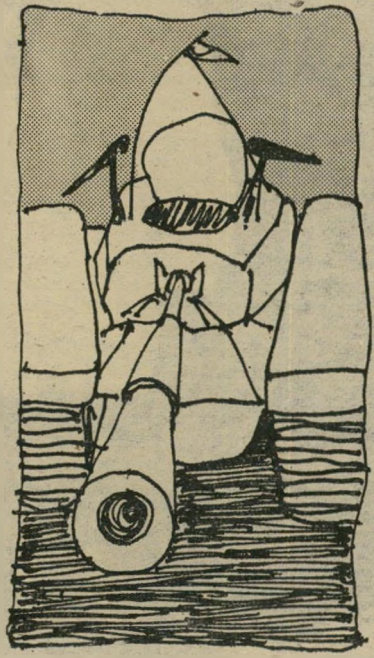

השבוע
עובר
ושב
מאת
שלמה פרנקל

אויך פסגות

ברז'ניב: היה רעיון נבון מאוד לעינות את הפיסגה! איזו וודקה — היק — איזה קאוויאר — היק — והנוף, איזה נוף! היק!

רגן: אני בהחלט מסכים איתך, קא-מארד! תפאורה מאוד משכנעת! שום דבר לא מקרטון! הכל אמיתי! אוכל אמיתי, הרים אמיתיים, פיסגה נהדרת! **ברז'ניב:** היק! היק!
רגן: ניגש לענייני. אנחנו לא נוכל

נשק נגד דיכוי
 סחר-חופשי

לשאת את הדיקטטורה הצבאית בפולין! העולם החופשי לא יסבול מצב כזה של דיכוי עם!
ברז'ניב: לא? ומה תעשו?
רגן: נמכור נשק חדיש וטוב למערב-גרמניה!
ברז'ניב: היק! היק! עלי לומר לך בכל הידידות, שהעולם הסוציאליסטי לא יוכל לשאת את המשך הדיקטטורות הצבאיות הנפשעות בארגנטינה, בצ'ילה וב-בראזיל! לא ולא! דיכוי ההמונים שם אינו נסבל!
רגן: ומה תעשו?
ברז'ניב: נמכור נשק אדום, חדיש ומעולה לקוברים!
רגן: במיקרה כזה, עלי לומר לך, ידידי, שגם מה שקורה באפגניסטאן לא יעבור בשקט! אנחנו נמכור נשק לפא-קיסטאן! והרבה!
ברז'ניב: הפחדת אותי! ודרום-אפ-ריקה זה כלב! נמכור נשק לאנגולה!
רגן: אז אני חושב שסיכמנו, פחות או יותר. אתם תמכרו לקובה ואנגולה, אנחנו לגרמניה ולפאקיסטאנים!
ברז'ניב: רגע, רגע, את העיקר שכח-נו. מה עם המזרח התיכון?

על
התקן

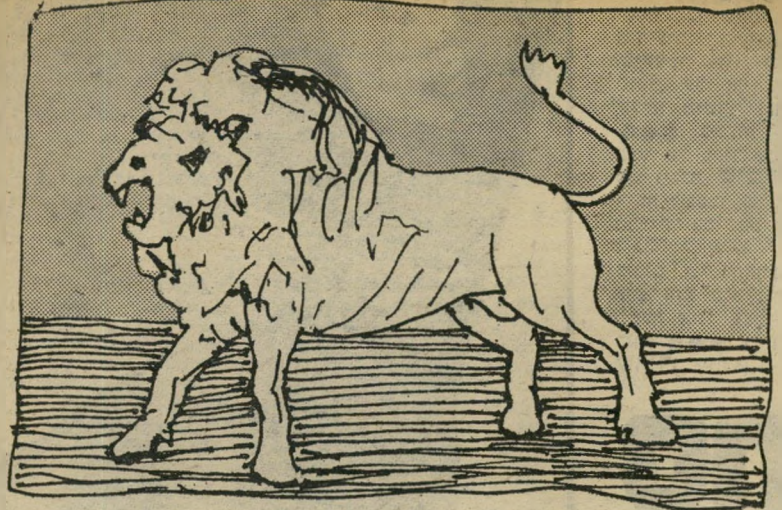
בבקשה סיפור יפה על חיות:

יום אחד הובא הוד-מעלת האריה אל גן-החיות, ולהפתעתו כי רבה, הוכנס לתא צר ומחניק, והגישו לו לזלילה ראשי תרנגולות. התפלא מאוד האריה על היחס הזה — מה זה, הוא אריה או לא? הגיש הוד-מעלתו המלך בקשה בצינורות הריש-מיים, והוסבר לו שככה זה: כאשר הביאו אותו אל גן-החיות, היה רק תקן של שועל, ולכן הוא יושב, בינתיים, על תקן שכוה.

יום אחד, בצר לו, יצא האריה לטייל בגן, והנה נתקלות עיניו בכלוב גדול ורחב ידיים, ונבלת כבשה מוטלת שמה. נזל הריך משפתי האריה, וגדולה מאוד היתה תדהמתו כאשר הבחין לפתע בשועל אד-מוני יוצא את המאורה אשר בכלוב, וניגש אל נבלת הכבשה להשביע את תיאבונו.

שמע נא, אמר האריה לשועל. מה זה קורה פה? איך זה שיש לך כלוב כה גדול ומגישים לך כבשה?

אל תשאל, השיב השועל, כאשר באתי

אריה על התקן
 והסרט בלי-ישבת

עד כאן הסיפור. ולמה אני מספר אותו? כי מישוה אחד שאני מכיר, ראה בליל שבת סרט בטלוויזיה, עם רוק הד-סון. משהו מהסרטים היה הסרט הזה, וכל כך התפעל האיש הזה, עד שהתקשר אל הטלוויזיה בירושלים, ושאל מי הגיע לשם כאשר התפנה התקן של המנהל. בטלוויזיה לא הבינו על מה הוא מדבר, ואולי עכשיו הם מבינים.

לכאן, היה רק תקן של אריה, וככה קיבלתי את הכלוב הזה. הרי זה ממש אידיוטי, נהם האריה, והסביר לשועל את מצוקתו. הבה ניגש למנהל, ונסביר מה התרחש, ונבקש שיחליפו בינינו. לא יעזור, אמר השועל, כאשר הגיע החמור לגן-החיות, היה רק תקן של מנהל, והוא יושב שמה.

מזל שהגיע השלג

מזל שהתחיל לרדת שלג, כי אחרת לא היינו יודעים בכלל שיש טמפרטורות בירושלים. אין לי מושג של מי החידוש המסעיר הזה, של התחנה המטראולוגית, או של מחלקת החדשות בטלוויזיה וברדיו, אבל עובדה שמה כמה זמן כבר לא מודיעים מה יזיה מזג האוויר ב,הרי יהודה וירושלים, כמו שהיה נהוג בכל השנים.

כל הנסיגות שלי להבין מה באמת קרה פה עלו בתוהו. האמנם נגמר מזג-האוויר בירושלים? האם השמש כבר לא זורחת שם, הטל לא יורד, המעלות לא עולות ולא יורדות? האם הוחלט לבטל את המונח „ירושלים“ כמו שביטלו את המונח „הגדה המערבית“? האם מישוה החליט שכאשר מזכירים את ירושלים במהדורות החדשות, זה מרגיז את העולם הערבי בפרט ואת העולם כולו בכלל, מפני שהם נזכרים בחוקי-ירושלים והדם עולה להם לראש?
 ולמה דווקא אני כותב על זה? כי כמו שאני מכיר את הירושלמים, להם זה לא איכפת. מה משנה להם מזג-האוויר? מי שכבר מעז לגור במקום כמו ירושלים, מזג-האוויר זה פרט קטן בשבילו.

עצה
שימושית

באופן נורמלי, בתור אזרח של מדינה נורמלית, הייתי הולך עם הסיפור הבא ישר לרשויות השילטון, ומספר להם אותו בסודי-סודות, כדי שיפעלו לתיקון ה-מעוות.

מכיוון שמדובר בטלפונים, יש להניח שהייתי פונה למישרד-התיקשות, וזה היה מושיב את מהנדסיו על המדוכה, ומוצא פיתרון.

אבל מה — אנחנו מדינה נורמלית? יש אצלנו טלפונים לכל אחד? ומי שכבר רוצה להתקשר למישוה בטלפון ציבורי, מוצא אסימונים! לא!
 אז אין לי ברירה, אלא לתת טיפ לציבור הרחב.

מובן, שיש הצדקה להשתמש בו רק בשעת חירום, וגם אז, אני מניח, זו עבירה על החוק, אז נא לקחת את זה בחשבון, ולא להעלות על הדעת שאני מציע למישוה להשתמש בפטנט הזה ברצינות.

וככה זה הולך: ניגשים לטלפון ציבורי, נוטלים את השפופרת ומחזיקים אותה בין הכתף לאוזן, כי צריך שתי ידיים פנויות. אחר-כך משלשלים את האסימון, מחייגים את המיספר המבוקש, וכאן יש צורך בזריזות-ידיים מסויימת: בדיוק כאשר מרפים מן החוגה, לאחר חיוג הסיפרה האחרונה, לוחצים ביד הפנויה על אותו כפתור המדרדר את האסימון למקום המיוחד לו, היכן שאפשר להוציאו בהינף אצבע.

והנה, ראה זה פלא: בדרך זו אפשר לקבל גם את השיחה, וגם את האסימון לחיגו נוסף.
 מי שקרא קרא, ושישכח שאני סיפרתי.

עוד סיפור
מהשרותים

בשבוע שעבר דיווחתי כאן על מעשה שהיה בחדרי השרותים אשר בכנסת. ובכן, זה לא עבר בשקט, ועכשיו מתחילים להגיע אלי סיפורים נוספים. הסיפור ה-ראשון שיובא השבוע שייד לנכסת ה-תשיעית, לתקופה שבה היה יגאל הורביץ שר-האוצר, ואילו מנחם סבידור עדיין לא היה יו"ר הכנסת.

המקור המהימן הפעם הוא אמנון לוי, דובר סיעת מפ"ם. פעם, כשהיה בחדר ההוא, עמדו שם שני המכובדים ועשו מה שעשו. הורביץ עמד קצת במצודד. ישל אותו סבידור למה הוא עומד ככה, מה, יש לו מה להסתיר? להורביץ לא היתה תשובה מן המוכן על השאלה הזאת, אז היו"ר דהיום התנדב לספר לו את הסיפור על השמרן הבריטי וינסטון צ'רצ'יל שקרה לו מיקרה כזה עם ציר פרלמנט סוציאליסטי.

כאשר נשאל צ'רצ'יל על-ידי הסוציא-ליסט מדוע הוא עומד כך ומסתיר, השיב:

זיפצ'י גרוד
 סבידור והורביץ

אני לסוציאליסט לא מראה מה שיש לי. כל מפעל גדול שהסוציאליסטים רואים — הם מלאימים!

ועכשיו עולה בדעתי שאילו היה ארי-דור שואל שאלה כזאת את החבר ירוחם משל, למשל, היה משל יכול להשיב: אני, לאיש ליכוד לא מראה מה שיש לי, כל מיפעל ציבורי גדול שהם רואים, הם מוכרים לאנשים פרטיים!